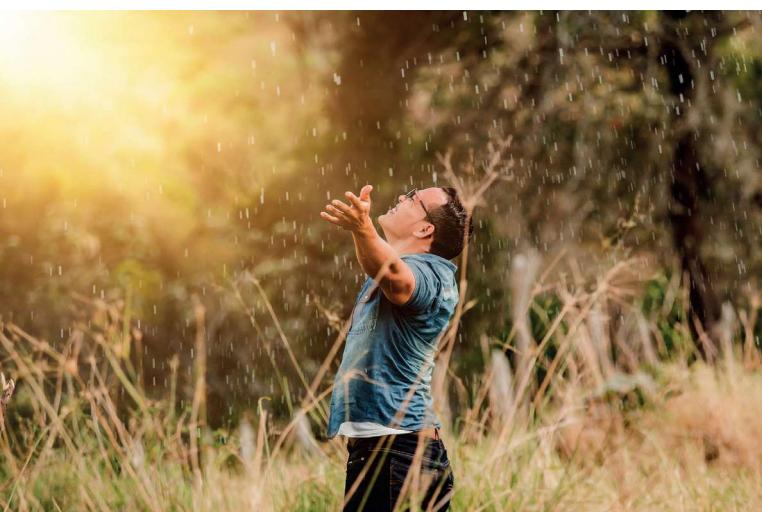

Răspunsul omului la chemarea lui Dumnezeu

„Pocăiți-vă*”, le-a zis Petru, „și fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veți primi darul Sfântului Duh. Fapte 2:38

- Gândește-te la următoarele personaje biblice: Avraam, famenul etiopian, Nicodim, sutașul Corneliu, Zacheu. Numește două trăsături pe care toți aceștia le au în comun.
- Amintește-ți din lecțiile trecute cum și-a demonstrat Dumnezeu dragostea față de noi. Ce răspuns putem da noi unei astfel de iubiri desăvârșite?

Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu trebuie să credă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută. Evrei 11:6

Dumnezeu și-a dovedit în diferite forme dragostea față de om. El ne-a creat, ne poartă de grija, ne-a oferit mântuirea prin Isus Hristos, ne-a salvat de pedeapsa veșnică, ne-a dat Duhul Sfânt să ne ducem până la capăt sfîntirea și ne-a pregătit slava cerească. În fața unei astfel de iubiri, noi, oamenii, putem doar răspunde cu dragostea și ascultarea noastră.

Biblia prezintă trei modalități prin care Dumnezeu așteaptă să răspundem chemării Sale: credința, pocăința și botezul. Toate acestea sunt poruncile lui Dumnezeu pentru noi și sunt indispensabile mântuirii. Nu de frica pedepsirii, ci din dragoste pentru Dumnezeu, ar trebui să credem în El, să ne pocăim și să fim botezați.

CREDINȚA

Credința este „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încrințare despre lucrurile care nu se văd.” (Evrei 11:1) Această definiție conține două aspecte: siguranță intelectuală și încredere practică. A avea credință înseamnă că știm mental că un lucru este adevărat și a acționa în consecință. Nu e suficient să știm că Isus este Dumnezeu întrupat care a murit pe cruce să plătească pentru păcatele noastre pentru că și „dracii cred și se înfioară” (Iacob 2:19). Noi trebuie să ne punem toată încrederea în Isus pentru mântuirea noastră (Fapte 16:31). Credința biblică este întotdeauna

însoțită de pocăință (Matei 21:32).

Credința nu se aplică doar la mântuire, ci la toată viața creștină. Trebuie să credem tot ce spune Biblia și să ascultăm (Romani 12:2). Credința se dovedește prin faptele noastre, în ascultare de poruncile lui Dumnezeu.

Credința este esențială pentru că „fără credință, e cu neputință să fim plăcuți Lui” (Evrei 11:6). Fără credință nu putem fi mântuitori (Ioan 3:16) și nu putem trăi viața la care ne-a chemat Dumnezeu (Ioan 10:10). Doar prin credință credem că vom ajunge cu Dumnezeu în veșnicie. „...Isus Hristos, pe care voi îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El fără să-L vedeați și să bucurăți cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1Petru 1:8-9).

POCĂINȚA

Pocăința înseamnă „schimbarea mintii” (*metanoia*) care are ca rezultat schimbarea inimii și a comportamentului (Luca 3:8–14). Pocăința este ca urmare a lucrării Duhului Sfânt în noi (Ioan 6:44) care ne convinge de gravitatea păcatului nostru și prin care înțelegem că doar jertfa lui Isus ne poate ierta și mântui de păcatele noastre. Adevărată pocăință este precedată de „o întristarea după voia lui Dumnezeu” și „duce la mântuire” (2Corinteni 7:10).

Pocăința se vede prin fapte și prinț-o viață schimbată (2Corinteni 5:17). De aceea Ioan Botezătorul chemea oamenii să facă „roade vrednice de pocăință” lor (Matei 3:8).

Tema pocăinței apare din Vechiul Testament, când Dumnezeu cheamă pe poporul Său să se pocăiască de păcate și să se întoarcă cu toată inima la Dumnezeu. În Noul Testament, chemarea la pocăință continuă prin Ioan Botezătorul (Matei 3:2), prin Isus Hristos (Matei 4:17) și apoi prin apostoli (Luca 24:47). Pocăința era legată de credință și de botez. Oamenii credeau în Isus ca fiind singura cale de mântuire, ei se pocăiau de păcatele lor și apoi se botezau.

Adevărată pocăință:

- Implică o conștientizare profundă a vinei, a păcătoșeniei personale și a sentimentului de neajutorare (Psalmul 51:4–10);
- Înțelege și aplează la mila lui Dumnezeu în Isus Hristos (Psalmul 51:1);
- Presupune o schimbare de atitudine față de păcat. Omul regretă păcatul și se întoarce de la păcat înspre Dumnezeu (Ps.119:128).
- Produce o căutare sinceră și persistentă a unei vieți de sfântenie, în umblarea cu Dumnezeu și ascultarea de poruncile Lui (2Timotei 2:19–22).

Dumnezeu cheamă toți oamenii la pocăință. Dacă nu ascultăm de această poruncă, „vom pieri” (Luca 13:5), dar o pocăință adevărată aduce mântuire și este o exprimare a recunoștinței noastre față de dragostea lui Dumnezeu.

BOTEZUL

Botezul nou-testamental este porunca lui Isus adresată uceniciilor de a merge și face ucenici din toate națiunile, botezându-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt (Matei 28:19–20). Botezul creștin este actul de cult prin care o persoană mărturisește public credința lui în Hristos și dorința de a fi ucenicul Lui. Botezul ilustrează moartea, îngroparea și învierea lui Hristos, dar în același timp și moartea noastră față de păcat și învierea la o viață nouă în Hristos: „Noi, deci, prin botezul în moartea Lui, am fost îngropați împreună cu El, pentru ca, după cum Hristos a înviat din morți prin slava Tatălui, tot aşa și noi să trăim o viață nouă” (Romani 6:4).

Astfel, botezul este o mărturie exterioară a schimbării interioare din viața credinciosului. Botezul creștin este un act de ascultare de Dumnezeu. După ce Duhul Sfânt convinge omul de păcat, acesta crede în mântuirea prin Hristos și ca dovedă publică, se botează. De exemplu, după predica lui Petru despre identitatea și învierea lui Isus, cei care au crezut mesajul lui Petru, au fost botezați (Fapte 2:41).